

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. — Wydana i rozesłana dnia 4. kwietnia 1917.

Treść: (№ 146. -148.) 146. Rozporządzenie, tyczące się zasadniczych postanowień o poborze i przerabianiu ropy. — 147. Rozporządzenie, w sprawie unormowania obrotu drzewem szlachetnego kasztana i środków dla ochrony drzew kasztana szlachetnego. — 148. Rozporządzenie, które na mocy Najwyższego upoważnienia z dnia 31. marca 1917 zmienia się punkty 52. do 57. w § 14. przepisu organizacyjnego o polspółnem ruszeniu z dnia 20. czerwca 1907, i którym zmienia się w porozumieniu z Ministrem wojny § 51., punkt 8, przepisów ustawy wojskowej część I. z dnia 27. lipca 1912.

146.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 2. kwietnia 1917,

tyczące się zasadniczych postanowień o poborze
i przerabianiu ropy.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, i na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1916, Dz. u. p. Nr. 323, wydaje się następujące zarządzenia:

§ 1.

Począwszy od dnia 1. kwietnia 1917 otrzymają z przydziału, dokonanego przez Ministra handlu, rafinerie olejów mineralnych, uprawnione do roszczenia w myśl § 2., z każdorazowej produkcji miesięcznej pewną oznaczoną ilość ropy (kontyngent ropy).

§ 2.

Pod rafineriami olejów mineralnych w myśl niniejszego rozporządzenia rozumie się tylko takie rafinerie, które wyrabiają podlegające opodatkowaniu produkty olejów mineralnych.

§ 3.

Kontyngent ropy otrzymają tylko te rafinerie, które

1. w okresie kampanii od dnia 1. września 1913 do 31. sierpnia 1914 były w ruchu bez względu na to, czy są obecnie w ruchu lub nie;

2. wprawdzie w okresie, oznaczonym pod l. 1 nie były w ruchu, jednak podjęto w nich ruch później, najdalej do dnia 1. stycznia 1917.

Rafinerie, których siedziba jest w ręku nieprzyjaciela, nie mają prawa do kontyngentu przez czas tego stanu. Jednak przedsiębiorstwa takich rafinerij, gdy ich siedziba zostanie uwolnioną od najazdu nieprzyjaciela, mogą później prosić o przydział kontyngentu, jeżeli zachodzą ogólne wymogi z l. 1 i 2. Roszczenie o kontyngent przysługuje jednak w takim razie dopiero od chwili zgłoszenia.

§ 4.

Począwszy od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia wolno przerabiać ropę tylko według następujących postanowień:

1. Ze 100 kg według rachunku czystej ropy pochodzenia borystawsko-tustanowickiego musi się uzyskać przy normalnem przerabianiu przynajmniej:

a) Benzyny 9·8‰,

i to:

(1) benzyny lotniczej o ciężarze gatunkowym 0·680/0·700: 1·1‰,

(2) benzyny lekkiej o ciężarze gatunkowym 0·700/0·720: 0·7‰.

(3) benzyny średniej o ciężarze gatunkowym 0·720/0·745: 1·6%,

(4) benzyny ciężkiej o ciężarze gatunkowym 0·745/0·760: 4·6%,

(5) benzyny mieszanej (uzyskanej przez zmieszanie benzyn jakości (1)—(4) z lakierem benzynewym o ciężarze gatunkowym 0·760/0·780) o ciężarze gatunkowym ponad 0·760: 1·8%.

b) Nafty 33·0%.

Zmniejszenie otrzymywania nafty jest dozwolone tylko wtedy, jeżeli i o ile nastąpi podwyższenie się otrzymywania benzyny ponad granicę, oznaczoną pod a). Otrzymana benzyna i nafta muszą razem dosięgać w każdym razie 42·8% przerabianej ropy.

c) Oleju gazowego 20·0%.

d) Olejów do smarów (oliwa do wrzecion, do maszyn, olej wulkanowy, olej do cylindrów) razem 15·7%.

Przytem muszą otrzymane ciężkie oleje z płynnością ponad 4 przy 50° C według Englera wynosić przynajmniej 2·5%.

e) Parafiny 5·5%.

f) Smoły i koks razem 3·0%—6·0%, a to:

Jeżeli nie wytwarza się żadnego koksu, musi się uzyskać przynajmniej 2·0% twardej smoły, a 4·0 miękkiej smoły.

Jeżeli się wyrabia koks, w takim razie jest dozwolone zmniejszenie otrzymanej smoły w następującym stosunku:

Otrzymany koks do 0·5%: twarda smoła do 1·5%, miękka smoła do 4%.

Otrzymany koks ponad 0·5 do 1·0%: twarda smoła do 1·0%, a miękka smoła do 3·0%.

Otrzymany koks ponad 1·0 do 1·5%: smoła twarda i miękka razem do 3·0%.

Otrzymany koks ponad 1·5 do 2·0%: smoła twarda i miękka razem do 2·0%.

Otrzymany koks ponad 2·0 do 2·5%: smoła twarda i miękka razem do 1·0%.

Otrzymany koks ponad 2·5 do 3·0% i powyżej tego: smoła twarda i miękka razem do 0·0%.

Jako stratę przy fabrykacji przyznaje się zależnie od stosunku wyrobu koksu do wyrobu smoły 10 do 13%.

2. Z ropy pochodzenia borysławsko-tustarowickiego, przerabianej na ropą, musi się otrzymać: benzyny 9·8%, nafty 15%, ropалу 58%, parafiny 5·5%.

Przepis liczby 1, litery b), ma odpowiednie zastosowanie.

3. Dla przerabiania specjalnych gatunków ropy obowiązują przepisy, ustanowione przy sposobności przydziału.

4. W przedsiębiorstwach rafinerii zabrania się spalania ropy, oleju gazowego, produktów pośrednich wszelkiego rodzaju i pozostałości, z których można jeszcze uzyskać dalsze produkty.

§ 5.

Minister handlu postanawia wyłącznie według wymogów publicznego interesu, które rafinerie dopuszcza się do przerabiania kontyngentów ropy i o ile mogą przytem być dozwolone wyjątki od przepisu co do przerabiania.

§ 6.

Każda rafineria może przenieść swój kontyngent na inną rafinerię. Rafinerie, na które można przenieść kontyngent, oznaczy Minister handlu.

Ewentualne przeniesienie kontyngentu kwietniowego i majowego należy zgłosić w Ministerstwie handlu najpóźniej dnia 25. kwietnia 1917, a następnych kontyngentów miesięcznych najpóźniej w dniu 10. poprzedniego miesiąca i to w podwójnem wygotowaniu poleconem pismem, w przeciwnym razie kontyngentami tych rafinerii, których nie dopuszczono do przerabiania swego kontyngentu, zarządzi w inny sposób Minister handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, zaś kontyngenty innych uważa się za przyjęte. Za dzień doniesienia uważa się dzień nadania pisma na pocztę.

§ 7.

Rafineriom, dopuszczonym do przerabiania ropy, przydziela się ropę na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239.

Rafinerie, które stają się właścicielami ropy na podstawie własnych praw dobywania albo praw dobywania takich przedsiębiorstw, z którymi stanowią gospodarczo jedną całość, otrzymują przydzielenie tej ropy z reguły także ponad rozmiar swoich kontyngentów; wyjąta od tego jest ropa z takich kopalń, które nabyto po dniu 1. kwietnia 1916 w stanie zakładania albo też, które zostaną nabyte po dniu 1. kwietnia 1917 w stadyum wiercenia przekraczającym głębokość 800 metrów.

§ 8.

Dopuszczone do przerabiania ropy rafinerie są obowiązane przydzieloną ropę odebrać i bieżąco przerabiać; są one dalej obowiązane przerobić najpóźniej do dnia 31. sierpnia 1917 w równych mniej więcej ilościach miesięcznych wszystką ropę, jaką im ze skutkiem do dnia 1. kwietnia 1917 już uwolniono, albo przekazano albo one nabyły, bez względu na to, gdzie się ona w tym czasie znajduje.

Rafinerie takie mogą swoją ropę oddać gdzieindziej tylko na zlecenie albo za osobnem zezwoleniem Ministra handlu.

§ 9.

Prócz ropy, objętej już postanowieniem § 8., zostaje zamkniętą także wszystka inna ropa, uwolniona lub przekazana ze skutkiem do dnia 1. kwietnia 1917 bez różnicy miejscowości, gdzie jest zmagazynowaną i bez różnicy osoby (przedsiębiorstwa), na której rachunek jest zmagazynowaną. Zamknięcie ma ten skutek, że ropę wolno przerabiać albo wydawać tylko na podstawie zlecenia albo osobnego zezwolenia Ministra handlu.

§ 10.

Rafinerie, których do przerabiania ropy nie dopuszczono, są obowiązane donieść właściwemu organowi nadzorczemu urzędu skarbowego najdalej do dnia 20. kwietnia 1917, jakie ilości uwolnionej ropy, produktów pośrednich i pozostałości znajdują się w rafinerii dnia 1. kwietnia 1917. Rodzaj produktów pośrednich i pozostałości należy oznaczyć możliwie najdokładniej.

Obowiązek donoszenia nie odnosi się do ilości poniżej 10 cetnarów metrycznych ropy albo poszczególnych produktów pośrednich i pozostałości. Daty podać należy w cetnarach metrycznych. Właściwe organa nadzorcze urzędu skarbowego mają prawo zbadać prawdziwość dat.

Przedsiębiorstwa przetwarzania i magazynowania ropy są obowiązane przedłożyć Ministrowi handlu najdalej do dnia 30. kwietnia 1917 wykazy o ilościach ropy, zmagazynowanych u nich w dniu 31. marca 1917. W wykazach tych należy oddzielnie według ropy uwolnionej, przekazanej i zajętej spisać właścicieli ropy (właścicieli kopalń, posiadaczy udziałów brutto, netto itp.) po imieniu i nazwisku i wedle możliwości z podaniem adresu i wymienieniem należących do nich ilości ropy.

§ 11.

Dla rafinerii, prowadzonych przez państwo lub zarząd wojskowy, obowiązują co do przydziału i przerabiania ropy osobne postanowienia.

§ 12.

Przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie dalszych zarządzeń będą karane. o ile czyn nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu, według postanowień rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, względnie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 23. września 1916, Dz. u. p. Nr. 323.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Trnka wtr.

Urban wtr.

147.

Rozporządzenie Kierownika Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i za zgodą Ministra wojny z dnia 2. kwietnia 1917,

w sprawie unormowania obrotu drzewem szlachetnego kasztana i środków dla ochrony drzew kasztana szlachetnego.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się, jak następuje:

Obowiązek zgłaszania.

§ 1.

1. Kto w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiada albo przechowuje dla osób trzecich zapasy ściętego drzewa kasztana szlachetnego, wynoszące więcej niż pięć metrów kubicznych, winien zgłosić do dnia 15. maja zapasy te według stanu z dnia 4. kwietnia 1917, podając ilość (w metrach kubicznych) i miejsce złożenia, do c. i k. Ministerstwa wojny, grupa skóry wyprawnej (Wiedeń, I, Kolowratring 14).

W następstwie winni producenci ekstraktu z drzewa kasztanowego oraz te przedsiębiorstwa, które zajmują się przygotowawczem obrobieniem drzewa kasztanowego dla wyrobu ekstraktu zgłaszać wspomnianej władzy w dniu 1. każdego miesiąca przybytek, zaisniały w stosunku do

ostatniego zgłoszonego stanu, przerobioną od tego czasu ilość i ostatni stan zapasów.

2. Posiadacze lasów kasztana szlachetnego albo większych drzewostanów, w których prowadzi się gospodarstwo według przepisów lasowych, jakoteż ci, którym przysługuje prawo ścinania drzewa w tych lasach lub drzewostanach, winni zgłosić do dnia 15. maja 1917 politycznej władzy powiatowej, w której okręgu znajdują się te lasy lub drzewostany:

- a) imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania posiadacza lasu, względnie uprawnionego do wyrębu;
- b) dokładne położenie lasu (gmina, nazwa lasu lub niwy);
- c) wymiar istniejącej przedtem powierzchni;
- d) przeciętne krzewienie się przy drzewostanach mieszanych stosunek zmieszania;
- e) przeciętny wiek drzewostanu;
- f) okoliczności, które wchodzi w grę co do możliwości wywiezienia drzewa;
- g) czy dla tych lasów istnieje plan gospodarczy i kiedy na jego podstawie drzewostan szlachetnego kasztana ma być rąbany;
- h) datę i liczbę zezwolenia na wyrąb, udzielonego ewentualnie na podstawie postanowień ustawy lasowej przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Rekwizycya.

§ 2.

Minister handlu może dla ochrony interesów publicznych zarządzić oddanie zapasów już ściętego drzewa szlachetnego kasztanu po cenach, jakie sam oznaczy.

Pozwolenie na wyrąb.

§ 3.

Drzewa szlachetnego kasztana, rosnące jako drzewa owocowe nie w gospodarstwie lasowym, pojedynczo, w gajach lub grupach, wolno ścinać tylko wtedy, jeżeli

- a) są widocznie zgniłe albo uszkodzone albo nie rodzą już w pełni, albo
- b) w wysokości piersi człowieka (1.3 m nad powierzchnią ziemi) pień ich w obwodzie wynosi więcej niż 240 cm.

W gajach i w drzewostanach, rosnących grupami nie wolno ponadto ścinać więcej niż jedną trzecią część pierwotnego drzewostanu i to unikając większych luk i rozdzielać wybieranie pni drzew na całą powierzchnię.

Każde ścinanie, uskuteczniane w myśl tych postanowień, należy zgłosić bezzwłocznie u właściwej politycznej władzy powiatowej.

§ 4.

Gdzie drzewa kasztana szlachetnego stanowią lasy lub większe drzewostany, zagospodarowane według przepisów lasowych wolno je ścinać tylko na podstawie osobnego zezwolenia. Zezwolenie to gaśnie po upływie jednego roku, licząc od dnia wystawienia.

Rozstrzygnięcie próśb o zezwolenie na wyrąb takich drzew kasztana szlachetnego przysługuje we wszystkich przypadkach, w których uzyskane drzewo ma służyć do produkcji ekstraktu garbarskiego, Ministrowi rolnictwa w porozumieniu z Ministrem handlu i z Ministrem wojny. Tego rodzaju próśby należy wnosić u politycznej władzy powiatowej, w której okręgu znajdują się drzewostany; ma ona jednak załatwić je tylko wtedy, jeżeli wniosło je Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych, wytwórcy ekstraktu albo przedsiębiorstwa, zajmujące się przygotowawczym przerabianiem drzewa kasztanowego dla wyrobu ekstraktu. Przedsiębiorstwa tego ostatniego rodzaju jakoteż wytwórcy ekstraktów winni wykazać ten swój charakter przez dostarczenie poświadczenia T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych albo też właściwej Izby handlowej i przemysłowej. Polityczna władza powiatowa przedłoży Ministerstwu rolnictwa wspomniane próśby wraz z oświadczeniem właściwego powiatowego technika lasowego.

We wszystkich innych przypadkach, zatem w szczególności wtedy, gdy chodzi o wyrąb drzew szlachetnego kasztana dla zaspokojenia potrzeb miejscowych na opał, na tyczki winnicowe, na klepki do beczek itd., rozstrzyga próśby o udzielenie zezwolenia na wyrąb wymienionych w pierwszym ustępie drzew kasztana szlachetnego właściwa polityczna władza powiatowa po wysłuchaniu powiatowego technika lasowego.

§ 5.

W czasie od 1. kwietnia do 15. października jest zabroniony wyrąb drzew szlachetnego kasztana.

Na wyjątki od tego zakazu może w każdym poszczególnym przypadku pozwalać Minister rolnictwa. W przypadku § 4., ustęp 2., wydaje Minister rolnictwa swoje rozstrzygnięcie w porozumieniu z Ministrem handlu i z Ministrem wojny.

Obowiązek nadsadzania.

§ 6.

Posiadacz gruntu (właściciel, dzierżawca, użytkowca) jest obowiązany w miejsce każdego po dniu 1. sierpnia 1914 ściętego drzewa szlachetnego kasztana tego rodzaju, o jakim mowa w § 3.,

zasadzić w ciągu jednego roku młode drzewo szlachetnego kasztana oraz wypielęgnować je albo przynajmniej jeden z najsilniejszych pędów pnia pozostawić na przychowek i utrzymywać.

Wspomniany czasokres płynie co do drzew szlachetnego kasztana, ściętych przed wejściem w życie tego rozporządzenia, od dnia jego ogłoszenia, a co do drzew, ściętych później, od dnia ścięcia.

Czy i o ile w lasach szlachetnego kasztana i w drzewostanach (§ 4.) należy starać się o przychowek tego gatunku drzewa, winna postanowić polityczna władza powiatowa, uwzględniając naturalne stosunki stanowiska przy udzielaniu zezwolenia w myśl § 4., ustęp 3., względnie w tym czasie, w którym otrzyma wiadomość w myśl ustępu 2., § 4. o udzieleniu przez Ministra rolnictwa zezwolenia na wyrąb.

§ 7.

Zakazuje się zawierania umów, przez które wbrew postanowieniom §§ 3., 4. i 5. niniejszego rozporządzenia pozbywa się drzewo jeszcze rosnącego kasztana szlachetnego. Umowy takie są bezskuteczne także wtedy, gdy je zawarto przed wejściem w życie tego rozporządzenia. Roszczenia odszkodowawcze z powodu niedopełnienia, jakie zaistniały przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, pozostają nietkniętymi. Dopełnienie samo jest także w tym razie zabronione.

Postanowienia nadzorcze i karnic.

§ 8.

Nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia czuwają władze polityczne przy pomocy lasowych techników administracji politycznej, inspektorów przemysłowych albo innych organów.

§ 9.

Kto działa wbrew postanowieniom tego rozporządzenia, tego ukarze polityczna władza powiatowa grzywną do 5000 K albo aresztem do sześciu miesięcy, o ile czyn ten nie podpada pod surowsze postanowienie karne.

§ 10.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 4. kwietnia 1917.

Clam-Martinić wlr. Handel wlr.
Schenk wlr. Urban wlr.

148.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 3. kwietnia 1917,

którem na mocy Najwyższego upoważnienia z dnia 31. marca 1917 zmienia się punkty 52. do 57. w § 14. przepisu organizacyjnego o pospolitem ruszeniu z dnia 20. czerwca 1907, Dz. u. p. Nr. 150, i którym zmienia się w porozumieniu z Ministrem wojny § 51., punkt 8., przepisów ustawy wojskowej część I. z dnia 27. lipca 1912.

Dz. u. p. Nr. 153.

Na zasadzie ustawy o pospolitem ruszeniu z dnia 6. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 90, i § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 108, wydaje się następujące zarządzenia:

Osoby, należące do lat urodzenia, objętych powołaniem pospolitego ruszenia nie podpadające pod wyjątkowe postanowienie § 1., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 108, a które w liście stawek albo w spisie pospolitego ruszenia są wykreślone, są wyjęte od powołania do pełnienia obowiązków w pospolitem ruszeniu tylko tak długo, jak długo ich niezdatność do wszelkiej służby w pospolitem ruszeniu wskutek ich stanu fizycznego lub umysłowego faktycznie jeszcze istnieje.

Zatem winny te osoby, obowiązane do służby wojskowej, uczynić zadość powołaniu dla zbadania ich fizycznej i umysłowej zdatności do służby w pospolitem ruszeniu.

Rozporządzenie to wchodzi natychmiast w życie.

Georgi wlr.

